

Sygn. akt: I C 139/08

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Katarzyna Banko
Protokolant:	st. sekr. sądowy Agnieszka Zych

po rozpoznaniu w dniu 28 grudnia 2016 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa (...) w Z.

przeciwko Gminie Z.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli lub zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powódki (...) w Z. na rzecz pozwanej Gminy Z. kwotę 23.063,13 (dwadzieścia trzy tysiące sześćdziesiąt trzy i 13/100) złote tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazuje pobrać od powódki (...) w Z. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Gliwicach kwotę 10.344,40 (dziesięć tysięcy trzysta czterdzieści cztery i 40/100) złote tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych obejmujących wydatki na opinie biegłych sądowych.

SSO Katarzyna Banko

Sygn. akt I C 139/08

UZASADNIENIE

Powódka (...) w Z. po ostatecznym sprecyzowaniu żądania pozwu domagała się nakazania pozwanej Gminie Z., aby złożyła oświadczenie, że kupuje od powódki prawo użytkowania wieczystego:

- działek o numerach: (...) objętych księgą wieczystą prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Zabrze KW nr (...),
- działki nr (...) objętej księgą wieczystą prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Zabrze KW nr (...),
- działki o numerze (...) objętej księgą wieczystą KW nr (...)

wraz z budynkami i budowlami znajdującymi się na tych nieruchomościach za zapłatą kwoty ustalonej przez biegłego rzeczoznawcę wraz z odsetkami liczonymi od dnia 01 grudnia 2005r. oraz wniosła o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powyższego żądania podano, że powódka (...) w Z. jest użytkownikiem wieczystym nieruchomości objętych księgami wieczystymi o numerach KW (...) i KW (...) prowadzonymi przez Sąd Rejonowy w Zabrze. Uchwała

Rady Miejskiej w Z. nr (...) z dnia 27 kwietnia 2004r. został uchwalony Plan Zagospodarowania przestrzennego dla Centrum Z. obszar (...). Skutkiem uchwalenia przez Radę Miejską w Z. nowego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego korzystanie z wymienionych wyżej nieruchomości zgodnie z dotychczasowym przeznaczeniem stało się dla części nieruchomości niemożliwe, a dla części nieruchomości istotnie ograniczone. W planie poprzednim cała nieruchomość (...) w Z. stanowiła jedną całość urbanistyczną z funkcją terenu oznaczoną jako (...) Funkcja(...) – funkcja gospodarcza dotyczyła działalności przemysłu, budownictwa i produkcji materiałów budowlanych, transportu, rzemiosła wytwórczego oraz innej działalności gospodarczej o charakterze produkcyjnym i przetwórczym. Funkcją uzupełniającą na tych terenach była obsługa sfery gospodarczej realizowana przez przedsiębiorstwa i zakłady pomocnicze oraz usługowe. Obowiązywał zakaz lokalizacji obiektów o funkcjach mieszkaniowych. Funkcja(...) – funkcja usługowa obejmowała działalność w różnych formach i sposobach zagospodarowania lub użytkowania terenów, która służyła zaspokajaniu potrzeb niematerialnych i materialnych (konsumpcyjnych) w wymiarze indywidualnym i ogólnospołecznym oraz obsługiwała funkcje: techniczną, gospodarczą i rolniczą. Nowy Plan zagospodarowania przestrzennego dla Centrum miasta Z. obszar (...) został sporządzony na podstawie studium do planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Z. uchwalonego przez Radę Miasta w 2000r. Cały obszar centrum Z. studium wskazywało jako obszar, który stanowi jedynie rezerwę terenową Z. do rozwinięcia funkcji metropolitalnych centrum miasta. Studium zakładało radykalne przekształcenia funkcji tego obszaru w kierunku funkcji ogólnomiejskich. Było to jednoznaczne z likwidacją dla większej części obszaru funkcji produkcyjnych, przemysłowych, transportowych, magazynowych. W stosunku do nieruchomości (...) w Z. funkcje przemysłowe zostały w nowym planie zlikwidowane na około 83 % powierzchni całej nieruchomości. Obecnie produkcję przemysłową można prowadzić tylko na 11,7 % powierzchni nieruchomości należących do powódki. W planie ograniczono produkcję przemysłową tam gdzie jest ona dopuszczona jedynie do jej kontynuacji. Oznacza to, że nawet na tak ograniczonej powierzchni powódka nie może prowadzić produkcji innego typu niż prowadzona dotychczas. W dniu 31 maja 2005r. (data wpływu do Urzędu Miejskiego w Z.) powódka złożyła wniosek o wykupienie przez Gminę Z. nieruchomości będących w użytkowaniu wieczystym powódki. W odpowiedzi na złożony wniosek Prezydent Miasta Z. pismem z dnia 10 czerwca 2005r. wezwał powódkę do uzupełnienia wniosku poprzez przesłanie dokumentów, z których większość znajdowała się w posiadaniu Prezydenta Miasta Z.. Powódka dwukrotnie wystąpiła z inicjatywą zawarcia ugody z pozwaną przed Sądem. Po raz pierwszy wniosek o zawezwanie do próby ugodowej został złożony w Sądzie Rejonowym w Zabrzu w dniu 29 sierpnia 2006r. Na rozprawę wyznaczoną w tej sprawie stawił się pełnomocnik pozwanej bez dokumentu pełnomocnictwa, a co za tym idzie do zawarcia ugody dojść nie mogło. Kolejne zawezwanie do próby ugodowej zostało skierowane do Sądu Rejonowego 30 stycznia 2007r. W ramach złożonego wniosku odbyły się trzy rozprawy. Do zawarcia ugody nie doszło. Dalsze pertraktacje pozasądowe prowadzone pomiędzy stronami również nie doprowadziły do zawarcia ugody.

Pozwana Gmina Z. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W piśmie procesowym z dnia 14 listopada 2016r. pełnomocnik pozwanej wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 2-krotnej minimalnej stawki. Powyższy wniosek uzasadniono złożonym i skomplikowanym charakterem sprawy, wymagającym przesłuchania 7 świadków i powołania 5 biegłych oraz przeprowadzenia 15 rozpraw, w tym jednej przed Sądem Rejonowym w Warszawie (przy czym we wszystkich posiedzenia uczestniczył pełnomocnik pozwanej Gminy).

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwana podniosła, że powódka w uzasadnieniu żądania pozwu wskazała, iż wszystkie nieruchomości posiadały jednolity sposób użytkowania – produkcję przemysłową, jednakże okoliczności tej nie wykazała. Zdaniem strony pozwanej niezasadnym było np. objęcie pozwem działek, które według zapisów ewidencji gruntów są użytkiem drogowym ((...) częściowo (...)) i wykazywanie, iż „plan zlikwidował wszystkie dotychczasowe funkcje przekształcając je w całości pod funkcje publiczne, tj. budownictwo drogowe”. Część działek posiada zapisany w ewidencji gruntów użytek (...) (grunt zadrzewiony), tj. działki nr (...). Projekt planu miejscowego był wyłożony do publicznego wglądu. Pozwana posiada kopię potwierdzenia z dnia 08 października 2002r. odbioru przez przedstawiciela (...) w Z. zawiadomienia o wyłożeniu projektu planu miejscowego do publicznego wglądu. W wykazie zarzutów i protestów złożonych w trakcie wyłożenia projektu nie odnotowano pisma powódki co świadczy o tym, że rozwiązania przedstawione w projekcie planu były wówczas przez (...) w Z. akceptowane. Niezależnie od

powyższego pozwana podniosła, iż całkowicie niezasadny jest zarzut powódki w zakresie porównania dawnego planu miejscowego z planem aktualnym przyjętym uchwałą Rady Miejskiej w Z. nr (...) z dnia 27 kwietnia 2004r. albowiem ten dawny plan z mocy prawa wygasł w dniu 31 grudnia 2003r. co oznacza, że przedmiotowy teren nie był objęty żadnym planem, a do ewentualnego porównania należy uwzględnić stan faktyczny nieruchomości czego powódka nie wykazała. Zdaniem strony pozwanej powódka nie wykazała przesłanek odpowiedzialności pozwanej wynikających z art. 36 ust. 1 i 3, art. 37 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Sąd ustalił, co następuje:

Powódka (...) w Z. była użytkownikiem wieczystym działek o numerach: (...)objętych księgą wieczystą prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Zabrzcu KW nr (...) oraz działki o numerze (...) objętej księgą wieczystą KW nr (...) oraz właścicielem budynków i budowli znajdujących się na powyższych działkach. Właścicielem powyższych nieruchomości gruntowych jest Skarb Państwa. Pierwotne żądanie pozwu obejmowało wyżej wymienione działki gruntu. (dowód: odpisy ksiąg wieczystych KW nr (...) i KW nr (...) k. 15 – 29)

Działka o numerze (...) uległa podziałowi geodezyjnemu w wyniku, którego wydzielono dwie działki o numerach (...), zaś dla powyższej nieruchomości Sąd Rejonowy w Zabrzcu prowadzi księgę wieczystą KW nr (...). (dowód: odpis księgi wieczystej KW nr (...) k. 593 – 598)

Z księgi wieczystej Sądu Rejonowego w Zabrzcu KW nr (...) wyłączono część objętych nią działek, dla których założono nowe księgi wieczyste.

Dla działek o numerach (...) oraz działek (...) powstałych w wyniku podziału działki nr (...) założono nową księgę wieczystą KW nr (...). (dowód: odpis księgi wieczystej KW nr (...) k. 599 – 609)

Dla działki o numerze (...) założono nową księgę wieczystą KW nr (...). Dodać należy, że powyższa księga wieczysta prowadzona jest dla większej nieruchomości, obejmującej także inne działki gruntu. (dowód: odpis księgi wieczystej KW nr (...) k. 610 – 616)

Dla działek o numerach (...) założono księgę wieczystą KW nr (...).(dowód: odpis księgi wieczystej KW nr (...) k. 629 – 635)

Księga wieczysta (...) prowadzona jest dla działek o numerach (...) (trzy ostatnie działki powstały w wyniku podziału działki nr (...)), (...) (dwie ostatnie działki powstały w wyniku podziału działki nr (...)), 448/1, 449/1 (dwie ostatnie działki powstały w wyniku podziału działki nr (...)). (dowód: odpis księgi wieczystej KW nr (...) k.617 – 628, k. 636)

Dodać należy, że podział geodezyjny działki nr (...) Sąd zlecił w toku niniejszego postępowania biegłemu sądowemu z zakresu geodezji i kartografii R. K., który po zapoznaniu się z aktami sądowymi, dokumentami geodezyjnymi w postaci map i wypisów z rejestru gruntów oraz szkiców katastralnych, wykazów współrzędnych punktów granicznych, otrzymanych z Ośrodka (...) w dniu 31 maja 2010r., danymi wynikającymi z księgi wieczystej, po dokonaniu oględzin nieruchomości i wykonaniu pomiaru geodezyjnego dokonał podziału działki nr (...) o powierzchni 05.33.61 ha na działki o numerach:

(...) o powierzchni 0.00.44 ha,

(...) o powierzchni 01.56.94 ha,

(...) powierzchni 03.76.23 ha.

Następnie dokonał podziału działki (...) na działki o numerach:

(...) o powierzchni 0.02.62 ha,

(...) o powierzchni 03.73.61 ha.

Działka o numerze (...) nie mogła być przedmiotem podziału ze względu na swe położenie, także działka nr (...) nie mogła ulec dalszemu podziałowi, gdyż została zbyta podmiotowi trzeciemu. Podział działki nr (...) ze względów technicznych był zbędny. Dalszym podziałem można było objąć tylko działkę nr (...), zaś w wyniku jej podziału powstały działki o numerach (...) o powierzchni 02.56.86 ha oraz działka (...) o powierzchni 01.16.75 ha. (dowód: opinia biegłego sądowego R. K. k 674 – 682)

Działki o numerach (...) objęte księgą wieczystą nr (...) uległy podziałowi na działki o numerach (...). (wykaz zmian gruntowych k.735)

W piśmie procesowym z dnia 20 kwietnia 2010r. (k. 572 – 576) powódka sprecyzowała żądanie pozwu w ten sposób, że domaga się nakazania pozwanej, aby złożyła ona powódce oświadczenie woli, iż kupuje ona od powódki:

- prawo użytkowania wieczystego nieruchomości objętej księgą wieczystą prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Zabrzu o numerze KW (...) składającej się z działek o numerach (...) (dawniej działka nr (...)),

- prawo użytkowania wieczystego nieruchomości objętej księgą wieczystą KW (...) składającej się z działek o numerach (...),

- prawo użytkowania wieczystego części nieruchomości objętej księgą wieczystą KW nr (...) składającej się z działek o numerach (...) (tj. z pominięciem działek o numerach (...)),

- prawo użytkowania wieczystego nieruchomości objętej księgą wieczystą KW nr (...) składającej się z działek o numerach (...),

w przypadku każdej z w/w nieruchomości gruntowych z prawem własności budynków i budowli znajdujących się na tych nieruchomościach za zapłatą ceny sprzedaży w kwocie ustalonej przez biegłego rzeczoznawcę powiększonej o odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od dnia 01 grudnia 2005r.

W piśmie procesowym z dnia 22 listopada 2010r. (k. 711 – 712) powódka zmieniła żądanie pozwu o tyle, że wniosła o nakazanie pozwanej aby złożyła oświadczenie woli, że kupuje od powódki prawo użytkowania wieczystego powstałej po podziale działki nr (...) - działki nr (...) (zamiast dotychczasowej działki nr (...)). Powyższa modyfikacja żądania pozwu stała się konieczna w związku z opinią wydaną przez biegłego sądowego z zakresu geodezji i kartografii R. K.. Żądaniem pozwu nie objęto powstałej po podziale geodezyjnym działki nr (...), z której według ustaleń biegłego sądowego R. S. powódka mogła korzystać na dotychczasowych zasadach.

W piśmie procesowym z dnia 31 stycznia 2011r. (k. 733 – 734) powódka cofnęła pozew odnośnie działek o numerach (...). W dalszym ciągu podtrzymała pozew o nakazanie pozwanej złożenia powódce oświadczenia woli, że kupuje ona od powódki:

- prawo użytkowania wieczystego nieruchomości objętej księgą wieczystą prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Zabrzu KW nr (...) składającej się z działki o numerze (...),

- prawo użytkowania wieczystego nieruchomości objętej księgą wieczystą KW nr (...) składającej się z działek o numerach (...),

- prawo użytkowania wieczystego nieruchomości objętej księgą wieczystą KW nr (...) składającej się z działek o numerach (...),

w przypadku każdej z w/w nieruchomości wraz z prawem własności budynków i budowli znajdujących się na tych nieruchomościach za zapłatą ceny sprzedaży w kwocie ustalonej przez biegłego rzeczoznawcę powiększonej o odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od 01 grudnia 2005r.

W piśmie procesowym z dnia 14 lutego 2011r. (k. 749 – 750) powódka cofnęła pozew odnośnie działki nr (...) objętej księgą wieczystą KW nr (...).

W piśmie procesowym z dnia 04 lutego 2013r. powódka cofnęła pozew odnośnie działek nr (...) objętych księgą wieczystą prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Zabrze KW nr (...), działki nr (...) objętej księgą wieczystą prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Zabrze KW nr (...).

Stąd po ostatecznym sprecyzowaniu żądania powódka domagała się nakazania pozwanej Gminie Z., aby złożyła oświadczenie, że kupuje od powódki prawo użytkowania wieczystego:

- działek o numerach: (...) objętych księgą wieczystą prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Zabrze KW nr (...),
- działki nr (...) objętej księgą wieczystą prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Zabrze KW nr (...),
- działki o numerze (...) objętej księgą wieczystą KW (...)

wraz z budynkami i budowlami znajdującymi się na tych nieruchomościach za zapłatą kwoty ustalonej przez biegłego rzeczoznawcę wraz z odsetkami liczonymi od dnia 01 grudnia 2005r.

W dniu 28 grudnia 1992r. Rada Miejska w Z. podjęła uchwałę nr (...) w sprawie miejscowego planu ogólnego zagospodarowania przestrzennego miasta Z., która została opublikowana w Dzienniku Urzędowym woj. (...) nr 1 z dnia 20 stycznia 1993r. poz. 12 (dowód: uchwała Rady Miejskiej w Z. nr (...) z dnia 28 grudnia 1992r. k. 328 – 329, wypis z miejscowego planu ogólnego zagospodarowania przestrzennego miasta Z. – załącznik do opinii biegłego sądowego R. S. k. 445 – 447)

Rada Miejska w Z. w dniu 13 września 1999r. podjęła uchwałę nr (...) w sprawie Strategii rozwoju miasta Z.. Z kolei w dniu 22 listopada 1999r. Rada Miejska w Z. w podjęła uchwałę nr (...) w sprawie Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Z.. (dowód: uchwała Rady Miejskiej w Z. z dnia 22 listopada 1999r. nr (...) k. 239, k. 277; uchwała Rady Miejskiej w Z. z dnia 13 września 1999r. (...) wraz z załącznikami k. 240 – 277)

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego centrum Z. obszar (...) został przyjęty na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 i art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 1990r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz.U. nr 142 z 2001r. poz. 1591 z późniejszymi zmianami) oraz art. 7, 26, art. 18 ust. 2 pkt 14 i art. 28 ustawy z dnia 07 lipca 1994r. o zagospodarowaniu przestrzennym w związku z art. 85 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym z dnia 27 marca 2003r. - uchwałą nr (...) Rady Miejskiej w Z. z dnia 27 kwietnia 2004r. Uchwała ta weszła w życie z dniem 14 lipca 2004r. (dowód: uchwała nr (...) Rady Miejskiej w Z. z dnia 27 kwietnia 2004r. k. 327, załącznik do opinii biegłego sądowego R. S. k. 346 – 444)

W dniu 31 maja 2005r. powódka złożyła wniosek o wykupienie przez Gminę Z. nieruchomości będących w użytkowaniu wieczystym. W odpowiedzi na powyższy wniosek Prezydent Miasta Z. pismem z dnia 10 czerwca 2005r. wezwał powódkę o uzupełnienie wniosku poprzez dołączenie oryginałów map sytuacyjnych wraz z wypisem z ewidencji gruntów, wypisu z nieobowiązującego planu zagospodarowania przestrzennego oraz wypisu z przeznaczeniem w obowiązującym miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. W dniu 29 sierpnia 2006r. powódka skierowała do Sądu Rejonowego w Zabrze wniosek o zawezwanie do próby ugodowej, jednakże do zawarcia ugody nie doszło. Kolejny wniosek o zawezwanie do próby ugodowej został skierowany do Sądu Rejonowego w Zabrze w dniu 30 stycznia 2007r., jednakże i w tej sprawie do zawarcia ugody nie doszło. W okresie od czerwca 2005r. do lipca 2007r. odbyło się wiele spotkań przedstawicieli powódki z przedstawicielami Gminy Z. dotyczących wykupu przez pozwaną użytkownika wieczystego nieruchomości zgodnie z wnioskiem powódki. Na spotkaniu w dniu 02 lipca 2007r. stwierdzono, że roszczenia powódki są bezzasadne. Stanowisko to pozwana podtrzymała w piśmie z dnia 14 sierpnia 2007r. Na jednym ze spotkań, które odbyło się w sierpniu 2007r. strony ustaliły, że w pierwszej kolejności zajmą się sprawą nieruchomości, które zgodnie z planem są przeznaczone pod drogi publiczne. W tym czasie powódka zalegała z zapłatą za podatek od nieruchomości, więc strony ustaliły wstępnie, że w stosunku do niektórych

działek zostanie złożony wniosek o przejęcie nieruchomości w trybie art. 66 ordynacji podatkowej, pozostałe natomiast zostaną kupione przez Gminę Z.. Opracowano projekt porozumienia, jednakże pozwana ostatecznie nie zaakceptowała powyższego projektu, zaś zaproponowane przez pozwaną zmiany były nie do przyjęcia przez powódkę. Kolejne rozmowy dotyczące zawarcia porozumienia toczyły się w grudniu 2007r., jednakże nie doprowadziły one do zawarcia porozumienia. Kolejne projekty porozumienia powódka przedstawiła pozwanej w dniu 22 lutego 2008r. i 20 marca 2008r., lecz również te projekty nie doprowadziły do zawarcia porozumienia w związku z powyższym w dniu 02 kwietnia 2008r. powódka skierowała pozew do Sądu. (dowód: wniosek z dnia 31 maja 2005r. k. 80, pismo Prezydenta Miasta Z. z dnia 10 czerwca 2005r. k. 81, wnioski o zawezwanie do próby ugodowej z dnia 29 sierpnia 2006r., 30 stycznia 2007r. k. 87 – 92, zeznania świadka W. D. k. 228 – 231, D. C. k. 231 – 232, B. W. k. 232 – 235, S. B. k. 293 – 295, Z. R. k. 295 – 299, K. L. k. 359 – 362, S. L. k. 362 – 368, L. K. k. 382 – 387, przesłuchanie stron k. 387 -389)

W dniu 08 listopada 2013r. Wojewoda (...) skierował do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. za pośrednictwem Rady Miejskiej w Z. skargę nr (...) (...) z dnia 06 listopada 2013r. o stwierdzenie nieważności uchwały nr (...) z dnia 27 kwietnia 2004r. Rady Miejskiej w Z. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego centrum Z. – obszar (...) w całości – jako niezgodnej z art. 10 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 07 lipca 1994r. o zagospodarowaniu przestrzennym oraz art. 64 ust. 3, art. 94 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 02 kwietnia 1997r. Zdaniem Wojewody (...) zaskarżona uchwała zawiera liczne ustalenia dotyczące przeznaczenia terenów, których treść i znaczenie są niejednoznaczne, dopuszczające odstępianie od ustalonego przeznaczenia, bądź jego zmianę uwarunkowaną koniecznością uzyskania opinii lub uzgodnienia – co stoi w sprzeczności z zasadami obowiązującymi w procesie sporządzania planu miejscowego. (dowód: skarga znak (...) (...) k. 1513 – 1521)

Rada Miasta Z. na posiedzeniu w dniu 16 grudnia 2013r. podjęła na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 08 marca 1990r. o samorządzie gminnym, art. 54 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z art. 27 pkt 1 ustawy z dnia 07 lipca 1994r. o zagospodarowaniu przestrzennym - uchwałę nr (...) stwierdzając nieważność uchwały nr (...) z dnia 27 kwietnia 2004r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego centrum Z. – obszar (...) w całości. Przewodniczący Rady Miasta Z. pismem z dnia 20 grudnia 2013r. nr (...) (...) przekazał Wojewodzie (...) powyższą uchwałę w celu oceny zgodności z przepisami prawnymi. (dowód: uchwała nr (...) k. 1582)

Wojewoda (...) uznając, że uchwała Rady Miasta Z. z dnia 16 grudnia 2013r. nr (...) została podjęta z istotnym naruszeniem prawa, wydał w dniu 10 stycznia 2014r. rozstrzygnięcie nadzorcze nr (...) (...), które w dniu 16 stycznia 2014r. zostało opublikowane w Dzienniku Urzędowym Województwa (...) pod numerem 2014.339. W uzasadnieniu powyższego rozstrzygnięcia podano m.in., że tryb stwierdzania nieważności uchwały rady gminy i podmioty uprawnione do stwierdzania nieważności uchwały zostały określone w ustawie z dnia 08 marca 1990r. o samorządzie gminnym (dalej u.o.s.g.) Z przepisów powyższej ustawy wynika, że możliwość stwierdzenia nieważności uchwały ma wojewoda w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały (art. 91 ust. 1 u.o.s.g.), a także sąd administracyjny w wyniku wniesienia przez wojewodę skargi w związku z upływem 30 dni od dnia doręczenia uchwały (art.93 ust. 1 u.g.s.g.) oraz każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą na podstawie art. 101 u.o.s.g. Ustawa o samorządzie gminnym wyczerpująco reguluje kwestię podmiotów uprawnionych do stwierdzania nieważności uchwały i żaden jej przepis nie przyznaje radzie gminy kompetencji do stwierdzania nieważności własnej uchwały. Ponadto Rada Miasta Z. podjęła w dniu 16 grudnia 2013r. uchwałę przywołując m.in. art. 54 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2012r. poz. 270 z późniejszymi zmianami), jednakże zdaniem Wojewody w trybie autokontroli organom przysługuje prawo do weryfikacji własnych decyzji wydawanych w oparciu o Kodeks postępowania administracyjnego, natomiast powyższy przepis, w żaden sposób nie nadaje kompetencji organowi gminy do stwierdzania nieważności własnej uchwały, gdyż rada gminy takich kompetencji nie posiada. Ustawa z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (dalej u.p.z.p.) przyznaje radzie gminy prawo do uchwalenia nowego planu miejscowego, bądź ewentualnie jego zmiany zgodnie z art. 27 u.p.z.p., jednakże w tym ostatnim przypadku wymaga to podjęcia czynności wymienionych w art. 17 u.p.z.p. czego nie uczyniono przed podjęciem uchwały nr (...) z dnia 16 grudnia 2013r. (dowód: rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody (...) z dnia 10 stycznia 2014r.nr (...) (...) k. 1633 – 1635)

Rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody (...) z dnia 10 stycznia 2014r.nr (...) (...) zostało doręczone Radzie Miasta Z. w dniu 15 stycznia 2014r. Na powyższe rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody (...) Miasto Z. złożyło do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. skargę z dnia 31 stycznia 2014r. Powyższa skarga wpłynęła do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. w dniu 10 marca 2014r. i została zarejestrowana pod sygnaturą akt II SA/GL348/14. Wojewódzki Sąd Administracyjny w G. w sprawie ze skargi Gminy Z. na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody (...) z dnia 10 stycznia 2014r. nr (...) (...) w przedmiocie stwierdzenia nieważności miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego - wyrokiem z dnia 08 maja 2014r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt II SA/GL348/14 oddalił skargę Gminy Z.. Od powyższego wyroku skargę kasacyjną wniosła Gmina Z.. Naczelny Sąd Administracyjny, rozpoznając skargę kasacyjną Gminy Z., wyrokiem z dnia 18 listopada 2014r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt II OSK 2377/14 uchylił wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. z dnia 08 maja 2014r. i rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody (...) z dnia 10 stycznia 2014r. nr (...) (...) (...). W uzasadnieniu powyższego wyroku podano m. in., że przepis art. 54 § 3 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi pomimo tego, że zawarty jest w ustawie procesowej, jest przepisem o charakterze kompetencyjnym, dającym organowi szczególne uprawnienie w ramach toczącego się postępowania sądowo- administracyjnego do podjęcia rozstrzygnięcia uwzględniającego skargę zgodnie z jej żądaniem przy zastosowaniu rodzajów rozstrzygnięć podejmowanych przez sąd administracyjny w razie uwzględnienia skargi (art. 145 – 150 p.p.s.a.). Przesłankami zastosowania tego przepisu przez organ są: uwzględnienie skargi w całości oraz zachowanie terminu (do dnia rozpoczęcia rozprawy). Uprawnienie organu do działania w ramach autokontroli w zakresie wyboru form i rodzaju rozstrzygnięcia sprawy jest powiązane z treścią żądania skargi oraz z przedmiotem zaskarżenia. Przepis art. 54 § 3 p.p.s.a. ma charakter ogólny, nie zawiera z żadnych wyłączeń przedmiotowych lub podmiotowych. Przyjąć więc należy, że przepis ten odnosi się do wszystkich działań lub bezczynności, o których mowa w art. 3 § i 3 p.p.s.a., a zatem również do zaskarżonych uchwał rady gminy stanowiących akty prawa miejscowego (art. 3 § 2 pkt 5 p.p.s.a.). Jedynym ograniczeniem zastosowania przez organ art. 54 § 3 p.p.s.a. jest to, aby organ, uwzględniając skargę, działał „w zakresie swojej właściwości”. Rada gminy posiada kompetencje do podejmowania uchwał w sprawie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Przepisy art. 91 ust. 1 i 93 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym regulują tryb postępowania nadzorczego i mają zastosowanie do momentu wniesienia skargi do sądu administracyjnego. Po wniesieniu skargi zastosowanie mają przepisy ustawy Prawo o postępowaniu administracyjnym, a zatem również art. 54 § 3 p.p.s.a. co oznacza, że rada gminy może uwzględnić skargę do sądu administracyjnego na własną uchwałę w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i stwierdzić jej nieważność. Fakt, iż nie została wszczęta procedura planistyczna uregulowana w art. 17 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie ma znaczenia, gdyż taka procedura nie jest przeprowadzana przed stwierdzeniem nieważności uchwały w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego przez wojewodę w trybie nadzoru czy też przez sąd administracyjny. Zatem uznać należy, że stwierdzenie nieważności uchwały rady gminy w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego przez ten organ w trybie autokontroli również nie wymaga przeprowadzenia takiej procedury. (dowód: pismo Wojewody (...) z dnia 11 lutego 2014r., dowód doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego, odpis skargi z dnia 31 stycznia 2014r. k. 1665 – 1673, notatka urzędowa k. 1701, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 08 maja 2014r. sygn. akt II SA/GI348/14 wraz z uzasadnieniem k. 1785 – 1792, wyrok NSA w Warszawie z dnia 18 listopada 2014r. sygn. akt II OSK 2377/14 wraz z uzasadnieniem k.1784, 1819 - 1827)

Powódka (...) pismem z dnia 27 listopada 2014r. wezwała pozwaną Gminę Z. do usunięcia naruszenia interesu prawnego powódki poprzez podjęcie uchwały nr (...) z dnia 16 grudnia 2013r. w sprawie stwierdzenia nieważności uchwały Rady Miejskiej w Z. nr (...) z dnia 27 kwietnia 2004r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego centrum Z. – obszar (...). Uchwałą nr (...) z dnia 11 grudnia 2014r. Rada Miasta Z. uznała wezwanie do usunięcia naruszenia interesu prawnego powódki za nieuzasadnione. Wobec powyższego powódka złożyła do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. skargę na uchwałę nr (...) Rady Miasta Z. z dnia 16 grudnia 2013r. w sprawie stwierdzenia nieważności uchwały Rady Miejskiej w Z. nr (...) z dnia 27 kwietnia 2004r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego centrum Z. – obszar (...). Powyższa skarga została zarejestrowana w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w G. pod sygnaturą akt II SA/GI 1543/14. Wojewódzki Sąd Administracyjny w G. wyrokiem z dnia 15 czerwca 2015r. stwierdził nieważność uchwały Rady Miasta Z. z dnia 16

grudnia 2013r. nr (...) w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Od powyższego wyroku skargę kasacyjną wniosła Gmina Z.. Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 11 października 2016r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt II OSK 2402/15 - uchylił wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. z dnia 15 czerwca 2015r. i odrzucił skargę powódki. (dowód: pismo powódki z dnia 27 listopada 2014r. k. 1757 – 1763, uchwała nr (...) k. 1795, skarga powódki z dnia 15 grudnia 2014r., skarga powódki z dnia 08 stycznia 2015r. k. 1796 – 1815, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. z dnia 15 czerwca 2015r. sygn. akt II SA/GI 1543/14 wraz z uzasadnieniem k. 1863 – 1871, informacja WSA w Gliwicach z dnia 15 listopada 2016r. k. 1905)

Powyższe okoliczności faktyczne Sąd ustalił w oparciu o wskazane wyżej dowody, w szczególności dokumenty urzędowe, które w ocenie Sądu były w pełni wiarygodne oraz niekwestionowane dokumenty prywatne, których prawdziwość nie budziła wątpliwości. Dla oceny zasadności roszczenia powódki konieczne było przeprowadzenie dowodów z opinii biegłych. W pierwszej kolejności zbadać należało czy po uchwaleniu planu zagospodarowania przestrzennego uchwałą Rady Miasta Z. z dnia 27 kwietnia 2004r. nr (...) powódka (...) mogła korzystać z prawa użytkowania wieczystego nieruchomości objętych działkami o numerach geodezyjnych : (...) objętych księgą wieczystą prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Zabrze o numerze KW nr (...) oraz działki o oznaczeniu geodezyjnym 10/1 objętej księgą wieczystą prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Zabrze o numerze (...), w sposób zgodny z przeznaczeniem tych nieruchomości obowiązującym przed uchwaleniem wskazanego planu zagospodarowania przestrzennego, a w szczególności przeznaczeniem tych terenów jakie obowiązywało na gruncie ogólnego planu przestrzennego dla Miasta Z. w 1992r. Opinie w tym zakresie wydawało dwóch biegłych – R. S. i M. M.. Z opinii biegłego sądowego R. S. wynikało, że na podstawie ustaleń miejscowego planu ogólnego zagospodarowania przestrzennego miasta Z. zatwierdzonego uchwałą Rady Miejskiej w Z. Nr (...) z dnia 28 grudnia 1992r. nieruchomości będące w użytkowaniu wieczystym powódki oznaczone były symbolem (...) co oznaczało przeznaczenie dla funkcji gospodarczej i usługowej oraz położenie w strefie (...) – zurbanizowanej o ukształtowanym układzie zagospodarowania terenów; I – oznaczało położenie w Ś.. Ponadto niektóre działki posiadały dodatkowe oznaczenia. Po uchwaleniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego centrum Z. obszar (...) (uchwała nr(...) Rady Miejskiej w Z. z dnia 27 kwietnia 2004r.) (...) - według symboli planu – nie miała możliwości korzystania z tych gruntów zgodnie z dotychczasowym przeznaczeniem. Działalność (...) mogła być prowadzona tylko na terenach oznaczonych symbolami TP (przemysł bez szczegółowego jego definiowania) i (...) (kompleksy przemysłu ciężkiego). Symbol(...) dotyczył 4 działek będących w użytkowaniu wieczystym powódki, tj. działek o numerach:

- (...) w jednostce urbanistycznej (...) i jednostce funkcjonalnej (...),
- (...) w jednostce urbanistycznej(...) i jednostce funkcjonalnej (...),
- (...) w jednostce urbanistycznej (...)i jednostce funkcjonalnej (...).

Działki nr (...) są małe powierzchniowo, wąskie i oddzielone od funkcji przemysłowej (...), terenem przeznaczony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego na inną działalność niż przemysłowa. Na działce nr (...) miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego przewidywał kilkanaście różnego rodzaju przeznaczeń gruntu, żadne z nich nie było wiodącym. Według opisu przeznaczenia tej działki tylko 3 % powierzchni działki tj. około 3.000 m⁽²⁾ mogło być przeznaczone na działalność przemysłową. Na tak małej powierzchni (...) nie była w stanie zorganizować działalności przemysłowej zapewniającej sprawną organizację produkcji, bezpieczeństwa pracowników i osób trzecich nie zatrudnionych w Hucie oraz osiągnąć z tej działalności zysk. Na działce nr (...) plan przewidywał również kilkanaście różnego rodzaju przeznaczeń gruntu, żadne z nich nie było wiodącym. Według opisu tej działki 26 % jej powierzchni, tj. 13.900 m⁽²⁾ mogło być przeznaczone na działalność przemysłową. Ze względu na dość dużą powierzchnię i sąsiedztwo z terenem przemysłowym ta część działki mogła być wykorzystana przez Hutę (...) do prowadzenia działalności przemysłowej po geodezyjnym wydzieleniu jej granic. Reasumując biegły R. S. stwierdził, że po uchwaleniu planu zagospodarowania przestrzennego uchwałą Rady Miejskiej Z. z dnia 27 kwietnia 2004r. nr (...) (...) nie mogła korzystać z prawa użytkowania wieczystego nieruchomości objętych działkami (...) objętych księgą wieczystą prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Zabrze KW nr (...) oraz działki o numerze (...) objętej księgą wieczystą KW nr (...) w sposób zgodny z przeznaczeniem tych nieruchomości obowiązującym przed uchwaleniem powyższego

miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, z wyjątkiem części działki gruntu nr (...) o powierzchni około 13.900 m⁽²⁾, z której mogła korzystać zgodnie z dotychczasowym przeznaczeniem (dowód: opinie biegłego sądowego R. S. k. 417 – 450, 479 – 482, 555- 558)

Ponowną analizę powyższego zagadnienia dokonała biegła sądowa M. M., która stwierdziła, że nieruchomości objęta opinią leży pomiędzy ulicami (...) i torami kolejowymi od strony północnej w Z.. W okresie uchwalania planu ogólnego w 1992r. był to teren przemysłowy (...) stanowiącej duże, zorganizowane przedsiębiorstwo działające na dużą skalę z odpowiednio rozbudowaną infrastrukturą techniczną, zapleczem biurowo- techniczno – socjalnym. Na podstawie badanych map geodezyjnych i zdjęć satelitarnych można było stwierdzić, iż teren ten uległ przeobrażeniom, uległa likwidacji część zabudowy, nastąpiły podziały geodezyjne działek, prawdopodobnie uległy zmianie proporcje terenów zielonych. Miejscowy Plan Ogólny Zagospodarowania Przestrzennego Miasta Z. z dnia 28 grudnia 1992r. określał układ funkcjonalno przestrzenny miasta, w podziale na jednostki strukturalne, w tym jednostkę (...), na terenie której są położone prawie wszystkie działki będące przedmiotem opinii. Symbol (...) oznaczał przeznaczenie dla funkcji gospodarczej I usługowej, położenie w strefie A – strefa zurbanizowana o ukształtowanym zagospodarowaniu terenów w dzielnicy Ś.. Działki nr (...) znajdowały się w obszarze oznaczonym (...) – co oznacza przeznaczenie dla funkcji przyrodniczej zieleni i usługowe oraz położenie w strefie(...) – ekosystemów przyrodniczych oraz terenów przeznaczonych do rekultywacji, w dzielnicy Ś.. Ponadto na części terenu działek obowiązywało urządzenie min. 50 % terenu zielenią towarzyszącą. Na terenie obszaru (...) znajdowały się także tereny oznaczone dodatkowymi symbolami:

(...) – co oznacza przeznaczenie na lokalizację składowisk odpadów i urządzeń utylizacyjnych oraz gruzu,

(...)- przeznaczenie pod drogi i ulice obszarowe – cele publiczne,

(...) Kw – dz. Nr (...) – przeznaczenie na rozbudowę układu komunikacji kolejowej (...) i linii kolejowej wąskotorowej.

Nieruchomość objęta opinią miała więc przeznaczenie zdefiniowane w zakresie jako funkcja gospodarcza i usługowa. Niektóre działki, położone w północnej i południowej części obszaru były przeznaczone pod funkcje publiczne – komunikacje drogową i kolejową, składowiska. Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego zostało przyjęte uchwałą Rady Miejskiej w Z. z dnia 22 listopada 1999r. Zgodnie ze studium obszar (...) oznaczono jako kompleks terenów przemysłowych restrukturyzowanej (...), który wskazuje się do przekształceń i zagospodarowania dla potrzeb usług oraz miejskiej strefy aktywności gospodarczej. Według Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Centrum Z. – O. (...) funkcje przemysłowe były dopuszczone na obszarach urbanistycznych (...), obejmując działki nr (...). Działki nr (...) są to działki niewielkie i niekształtne, przylegające do działek innego podmiotu ((...)), ograniczone terenami o innym przeznaczeniu. Są zatem nieprzydatne dla celów produkcji hutniczej. Działki nr (...) są położone w obszarze przeznaczonym na cele funkcji przemysłowych tylko w niewielkiej ich części. W jednostce urbanistycznej (...) dopuszczona była funkcja (...) f. produkcyjne, rzemiosła i warsztatów różnych, a jednocześnie w tych jednostkach nie wyznaczono żadnej funkcji jako dominującej. Położone w tej jednostce urbanistycznej działki nr (...) tylko teoretycznie mogłyby zostać wykorzystane przez Hutę na prowadzenie działalności produkcyjnej, lecz praktycznie z uwagi na zapisy § 16 planu projekt lokalizacji nowobudowanych części zakładu Huty nie uzyskalby aprobaty organu nadzoru budowlanego. Według zapisów Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Centrum Z. – O. (...) obszar (...) został „pocięty” na części – jednostki urbanistyczne odseparowane od siebie terenami dróg publicznych. Części te w większości nie tylko mają przeznaczenie inne niż przemysłowe, na większości nie zezwalające na prowadzenie działalności wytwórczej Huty, ale przede wszystkim zostały podzielone projektowanymi ulicami o statusie dróg publicznych, z linią tramwajową łącznie. Oznacza to, że nawet w hipotetycznym przypadku możliwości realizacji części zadań produkcyjnych na terenach oznaczonych przykładowo (...) składy i (...) (f. produkcyjne, rzemiosła i warsztatów różnych) w jednostkach urbanistycznych (...) na terenie, której znajdują się fragmenty działek o numerach (...) (po podziale działki nr (...)) transport technologiczny produkcji do pozostałych części zakładu musiałby przebiegać po drogach publicznych. Zgodnie z planem ogólnym z 1992r. dla działek o numerach (...) oraz działki o numerze (...) planowano przeznaczenie pod drogi i ulice obszarowe (publiczne), a dla działki nr (...) także przeznaczenie na rozbudowę układu komunikacji kolejowej (...) i linii kolejowej wąskotorowej. Oznacza to, że dla niektórych części powyższych działek przeznaczenie

terenu zgodne z planem miejscowym z 2004r. powieli przeznaczenie według planu ogólnego z 1992r. Działki o numerach (...) według planu ogólnego znajdowały się w obszarze o przeznaczeniu dla funkcji przyrodniczej zieleni i usługowej oraz położenie w strefie E – ekosystemów przyrodniczych oraz terenów przeznaczonych do rekultywacji, w dzielnicy Ś.. Ponadto, na części terenu działek obowiązywało urządzenie min 50 % terenu zielenią towarzyszącą. Według aktualnego planu miejscowego działki te znajdują się w obszarze 1.3/T. i prawdopodobnie 1.3b/ (...) jednostki c4/1, na których obowiązują podobne ustalenia planu (ogrody, parki, Dom Dziecka). W związku z powyższymi ustaleniami biegła stwierdziła, że wprowadzenie Planu miejscowego z 2004r. faktycznie uniemożliwiło korzystanie z przysługującego prawa użytkowania wieczystego lub je istotnie ograniczyło dla większości działek wymienionych w pozwie za wyjątkiem części działek (...). Po uchwaleniu planu zagospodarowania przestrzennego uchwałą Rady Miasta Z. z dnia 27 kwietnia 2004r. nr (...) (...) nie mogła korzystać z prawa użytkowania wieczystego nieruchomości objętych działkami (...) objętych księgą wieczystą prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Zabrze KW nr (...) oraz działki o numerze (...) objętej księgą wieczystą KW nr (...) w sposób zgodny z przeznaczeniem tych nieruchomości obowiązującym przed uchwaleniem powyższego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w szczególności przeznaczeniem tych terenów jakie obowiązywało na gruncie ogólnego planu przestrzennego dla Miasta Z. w 1992r. Wprowadzenie nowego Planu częściowo wyłączyło możliwość korzystania z działki nr (...). Odnośnie działek o numerach (...) przeznaczenie według obu planów jest podobne co najmniej na częściach tych działek. (dowód: opinie biegłej sądowej M. M. k. 995 – 1015, 1169 - 1172)

Biegły sądowy R. S. ustalił szacunkową wartość rynkową prawa użytkowania wieczystego nieruchomości, która na dzień 24 lutego 2011r. przedstawiała się ona następująco:

działka nr (...)

14.883.556,24 zł,

działki o numerach (...)

272.562,70 zł

działki o numerach (...)

29.636.233,36 zł

szacunkowa wartość techniczna budynku portierni posadowionego na tej ostatniej nieruchomości gruntowej wynosi 10.564 zł.

Biegły ustalił także szacunkową wartość rynkową prawa użytkowania wieczystego powyższych nieruchomości na dzień 30 listopada 2005r., zaś przedstawiała się ona w następujący sposób:

działka nr (...)

12.435.711,54 zł

działki o numerach (...)

228.052,90 zł

działki o numerach (...)

24.761.899,98 zł

szacunkowa wartość techniczna budynku portierni posadowionego na tej ostatniej nieruchomości gruntowej wynosi 8.299,20 zł. (dowód: opinie biegłego sądowego R. S. k. 758 – 860, 889 - 903)

Biegła sądowa z zakresu szacowania nieruchomości A. J. określiła wartość rynkową prawa użytkowania wieczystego:

- działek o numerach: (...) objętych księgą wieczystą prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Zabrze KW nr (...),
- działki nr (...) objętej księgą wieczystą prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Zabrze KW nr (...),
- działki o numerze (...) objętej księgą wieczystą KW nr (...)

przy uwzględnieniu stanu i przeznaczenia tych gruntów przed datą wejścia w życie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego uchwalonego uchwałą Rady Miejskiej w Z. nr (...). Wartość rynkową prawa użytkowania wieczystego działek określono w podejściu porównawczym, metodą korygowania ceny średniej. Wartość przedmiotu wyceny określono na dzień 04 grudnia 2013r. na kwotę 26.692.000,00 zł (dowód: opinia biegłej sądowej A. J. k. 1533 – 1561)

Powyższe opinie biegłych z uwagi na stwierdzenie nieważności uchwały Rady Miejskiej w Z. nr (...) z dnia 27 kwietnia 2004r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego centrum Z. – obszar (...) stały się zbędne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Zeznania świadków oraz przesłuchanie stron potwierdziły istotne okoliczności wynikające z dokumentów, zaś w pozostałym zakresie – zeznania te nie miały decydującego wpływu na rozstrzygnięcie, albowiem ocena zasadności roszczenia powódki wymagała przede wszystkim przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych.

Sąd zważył, co następuje:

W ustalonym stanie faktycznym powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Z dniem 1 stycznia 1995r. weszła w życie ustawa z dnia 07 lipca 1994r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późniejszymi zmianami). Zgodnie z art. 67 ust. 1 *@POCZ@* Art. 67. 1. powołanej wyżej ustawy miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego, obowiązujące w dniu wejścia w życie ustawy, miały utracić moc po upływie 8 lat od dnia jej wejścia w życie, a więc z dniem 31 grudnia 2002r. Przepis art. 67 ust. 1 a. powyższej ustawy stanowił jednak, że jeżeli w terminie, o którym mowa w ust. 1, rada gminy uchwali studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy i przystąpi do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego albo jego zmiany, plan, o którym mowa w ust. 1, zachowuje ważność, w granicach objętych uchwałą, do czasu uchwalenia nowego planu, jednak nie dłużej niż przez 9 lat od dnia wejścia w życie ustawy, a więc do dnia 31 grudnia 2003r.

Z dniem 11 lipca 2003r. weszła w życie ustawa z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity: Dz. U. 2016.778 z późniejszymi zmianami dalej u.p.z.p.). Zgodnie z przepisem art. 87 ust. 3 u.p.z.p. obowiązujące w dniu wejścia w życie ustawy miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego uchwalone przed dniem 1 stycznia 1995 r. zachowały moc do czasu uchwalenia nowych planów, jednak nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2003 r.

W dacie wejścia w życie ustawy z dnia 07 lipca 1994r. o zagospodarowaniu przestrzennym na terenie Gminy Z. obowiązywał uchwalony w dniu 28 grudnia 1992r. miejscowy plan ogólny zagospodarowania przestrzennego miasta Z.. W dniu 13 września 1999r. Rada Miejska w Z. podjęła uchwałę nr (...) w sprawie Strategii rozwoju miasta Z.. Z kolei w dniu 22 listopada 1999r. Rada Miejska w Z. w podjęła uchwałę nr (...) w sprawie Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Z.. Ponadto przystąpiono do sporządzania nowego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, zatem w świetle powołanych wyżej przepisów oraz podjętych przez Radę Miejską w Z. uchwał stwierdzić należy, że uchwalony w dniu 28 grudnia 1992r. miejscowy plan ogólny zagospodarowania przestrzennego miasta Z. obowiązywał do dnia 31 grudnia 2003r.

Uchwałą nr (...) z dnia 27 kwietnia 2004r. Rada Miejska w Z. uchwaliła na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 i art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 1990r. o samorządzie gminnym oraz art. 7, 26, art. 18 ust. 2 pkt 14 i

art. 28 ustawy z dnia 07 lipca 1994r. o zagospodarowaniu przestrzennym w związku z art. 85 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym z dnia 27 marca 2003r. nowy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego centrum Z. obszar (...). Uchwała ta weszła w życie z dniem 14 lipca 2004r. Powyższy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego został uchwalony między innymi w oparciu o przepisy ustawy z dnia 07 lipca 1994r. o zagospodarowaniu przestrzennym, gdyż art. 85 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym z dnia 27 marca 2003r. odsyła do stosowania przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994r. o zagospodarowaniu przestrzennym w zakresie niezakończonych procedur planistycznych do wejścia w życie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, jednakże roszczenia odszkodowawcze mogą być zgłaszane na podstawie nowej ustawy mimo, że ich źródłem będą ustalenia planu miejscowego uchwalonego na podstawie wcześniejszej ustawy (por. wyrok NSA z dnia 25 maja 2007r. II OSK 164/07 Lex 334281, wyrok NSA z dnia 16 grudnia 2008r. w sprawie sygn. akt II OSK 1151/08, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 19 listopada 2008r. IV SA/Wa 990/2008 Lex 1077261). Skoro uchwała Rady Miejskiej w Z. nr (...) z dnia 27 kwietnia 2004r. weszła w życie z dniem 14 lipca 2004r. to miarodajną dla oceny roszczeń powódki jest ustawa z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 12 października 2007 r. V CSK 230/2007 Lex 485903).

Przepis art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003r. u.p.z.p. stanowi, że ustalenia planu miejscowego kształtują wraz z innymi przepisami sposób wykonywania prawa własności nieruchomości. Jeżeli to kształtowanie prawa własności spowoduje ograniczenie, a nawet pozbawienie właściciela nieruchomości prawa dysponowania tą nieruchomością, to następstwem takiego stanu rzeczy staje się konieczność odpowiedniej rekompensaty za zaistniałe skutki w sferze prawa własności. Dotyczy to również użytkowania wieczystego nieruchomości.

Przepis art. 36 ust. 1 pkt 2 u.p.z.p. stanowi, że jeżeli, w związku z uchwaleniem planu miejscowego albo jego zmianą, korzystanie z nieruchomości lub jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe bądź istotnie ograniczone, właściciel albo użytkownik wieczysty nieruchomości może, z zastrzeżeniem ust. 2, żądać od gminy odszkodowania za poniesioną rzeczywistą szkodę (pkt 1) albo wykupienia nieruchomości lub jej części (pkt 2). Zgodnie z ustępem drugim tego przepisu realizacja roszczeń, o których mowa w ust. 1, może nastąpić również w drodze zaoferowania przez gminę właścicielowi albo użytkownikowi wieczystemu nieruchomości zamiennej. Z dniem zawarcia umowy zamiany roszczenia wygasają. Celem tego przepisu jest ochrona właściciela lub użytkownika wieczystego przed negatywnymi skutkami zmian planistycznych. Stosownie zaś do treści przepisu art. 37 ust. 9 u.p.z.p. wykonanie obowiązku wynikającego z roszczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1-3 powinno nastąpić w terminie 6 miesięcy od dnia złożenia wniosku, chyba że strony postanowią inaczej. W przypadku opóźnienia w wypłacie odszkodowania lub w wykupie nieruchomości właścicielowi albo użytkownikowi wieczystemu nieruchomości przysługują odsetki ustawowe. Natomiast w myśl art. 37 ust. 10 spory w sprawach, o których mowa w art. 36 ust. 1-3 i ust. 5 rozstrzygają sądy powszechne.

Jak już wcześniej podano przepis art. 36 ust. 1 u.p.z.p. stanowi, że jeżeli, w związku z uchwaleniem planu miejscowego albo jego zmianą, korzystanie z nieruchomości lub jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe bądź istotnie ograniczone, właściciel albo użytkownik wieczysty nieruchomości może, z zastrzeżeniem ust. 2 żądać od gminy:

- 1) odszkodowania za poniesioną rzeczywistą szkodę albo
- 2) wykupienia nieruchomości lub jej części.

Warunkiem koniecznym dla istnienia powyższych alternatywnych roszczeń jest:

- zmiana planu zagospodarowania przestrzennego lub uchwalenie nowego planu,
- niemożność korzystania z nieruchomości lub z jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem,

- istotne ograniczenie w korzystaniu w nieruchomości.

Między tymi przesłankami musi zachodzić związek przyczynowy i owa niemożność korzystania lub istotne ograniczenia w korzystaniu muszą wynikać tylko i wyłącznie ze zmiany planu zagospodarowania przestrzennego lub z uchwalenia nowego planu. W powołanym wyżej przepisie ustawodawca użył dwóch odmiennych pojęć w postaci "korzystania z nieruchomości w dotychczasowy sposób" i "korzystania z nieruchomości w sposób zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem". Korzystanie z nieruchomości w dotychczasowy sposób oznacza faktyczny sposób wykorzystywania nieruchomości przed uchwaleniem planu zagospodarowania przestrzennego. Korzystanie natomiast z nieruchomości w sposób zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem oznacza, że decydujące jest przeznaczenie nieruchomości bądź w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, bądź w o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, wydanej na podstawie art. 4 ust. 2 lub art. 59 ust. 1 i 2 u.p.z.p. Podkreślenia wymaga, że dla ustalenia, czy doszło do zmiany korzystania z nieruchomości w sposób dotychczasowy lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem wskutek uchwalenia nowego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, należy dokonać porównania przeznaczenia nieruchomości w dotychczasowym planie, z przeznaczeniem wynikającym z nowego planu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2012r., sygn. akt II CSK 639/11, LEX nr 1229962).

Rada Miasta Z. w dniu 16 grudnia 2013r. podjęła uchwałę nr (...) stwierdzając nieważność uchwały nr (...) z dnia 27 kwietnia 2004r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego centrum Z. – obszar (...) w całości. Wojewoda (...) uznając, że uchwała Rady Miasta Z. z dnia 16 grudnia 2013r. nr (...) została podjęta z istotnym naruszeniem prawa, wydał w dniu 10 stycznia 2014r. rozstrzygnięcie nadzorcze nr (...). (...).1.2014. Na powyższe rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody (...) Miasto Z. złożyło do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. skargę, która wyrokiem z dnia 08 maja 2014r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt II SA/GL348/14 została oddalona, jednakże w następstwie skargi kasacyjnej Gminy Z., Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 18 listopada 2014r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt II OSK 2377/14 uchylił wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. z dnia 08 maja 2014r. i rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody (...) z dnia 10 stycznia 2014r. nr (...). (...). (...). Skarga powódki na uchwałę nr (...) Rady Miasta Z. z dnia 16 grudnia 2013r. ostatecznie została odrzucona przez Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 11 października 2016r. wydanym w sprawie II OSK 2402/15. Tym samym moc zachowała uchwała Rady Miasta Z. z dnia 16 grudnia 2013r. nr (...) stwierdzająca nieważność uchwały nr (...) z dnia 27 kwietnia 2004r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego centrum Z. – obszar (...). Do przesłanek warunkujących powstanie roszczenia o wykupienie nieruchomości należy niemożność korzystania z nieruchomości lub jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem, wywołana uchwaleniem lub zmianą planu miejscowego. Stwierdzenie nieważności uchwały nr (...) z dnia 27 kwietnia 2004r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego centrum Z. – obszar (...) skutkuje brakiem jednej z przesłanek warunkujących powstanie tego roszczenia.

W załączniku do rozprawy strona powodowa wniosła ewentualnie o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 70.562.016 zł z ustawowymi odsetkami od daty wytoczenia powództwa z zastrzeżeniem, że strona pozwana może zwolnić się od obowiązku złożenia oświadczenia woli względnie zapłaty odszkodowania poprzez skuteczne zaoferowanie powódce odpowiedniej, równowartej nieruchomości zamiennej. Jako podstawę prawną żądania powódka obok art. 36 u.p.z.p. wskazała art. 417 w związku z art. 417¹§ 1 i § 4 k.c. oraz art. 5 k.c.

W obecnym stanie prawnym, obowiązującym od dnia 01 września 2004r., odpowiedzialność Skarbu Państwa za szkody wynikłe na skutek niezgodnego z prawem działania lub zaniechania władzy publicznej uregulowana została w art. 417, 417¹, 417² k.c. oraz w przepisach szczególnych, o których stanowi art. 421 k.c.

Odpowiedzialność deliktowa Skarbu Państwa, oparta na art. 417 k.c. i art. 417¹ k.c., powstaje wówczas, gdy spełnione są łącznie jej trzy ustawowe przesłanki: bezprawność działania lub zaniechania sprawcy, szkoda oraz normalny związek przyczynowy między bezprawnym zachowaniem sprawcy a szkodą. Kolejność badania przez sąd powyższych przesłanek nie może być dowolna. W pierwszej kolejności konieczne jest ustalenie działania (zaniechania), z którego,

jak twierdzi poszkodowany, wynika szkoda oraz dokonanie oceny jego bezprawności, następnie ustalenie czy wystąpiła szkoda i jakiego rodzaju i dopiero po stwierdzeniu, że obie te przesłanki zachodzą, możliwe jest zbadanie istnienia między nimi normalnego związku przyczynowego.

Przepis art. 417 Art. 417.

§ 1.

§ 1 k.c. stanowi, że za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Podstawową przesłanką odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną działaniem lub zaniechaniem przy wykonywaniu zadań z zakresu władzy publicznej jest ich bezprawność ujęta jako zaprzeczenie zachowania uwzględniającego nakazy i zakazy wynikające z normy prawnej. Przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej unormowanej w art. 417 k.c. jest szkoda w rozumieniu art. 361 § 2 k.c., czyli obejmująca straty oraz utracone korzyści, które poszkodowany mógł osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Art. 417 § 1 k.c. wskazuje, że wyrządzenie szkody ma nastąpić przy wykonywaniu władzy publicznej. Obowiązujący od 1 września 2004r. art. 417 k.c. nie pozostawia żadnych wątpliwości, że wśród przesłanek konstytuujących obowiązek odszkodowawczy nie występuje obecnie wina. Rezygnacja ustawodawcy w art. 417 k.c. z przesłanki zawinonego działania lub zaniechania i poprzestanie na przesłance niezgodnego z prawem działania lub zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej stanowi niewątpliwie obiektywizację tej odpowiedzialności odszkodowawczej w porównaniu z ogólnymi zasadami odpowiedzialności deliktowej. Jest to więc odpowiedzialność na zasadzie ryzyka (por. Z. Radwański, *Odpowiedzialność odszkodowawcza...*, s. 14).

Odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez tzw. zaniechanie legislacyjne reguluje art. 417¹ § 4 k.c. obejmuje ona przypadki wyrządzenia szkody przez niewydanie aktu normatywnego, którego obowiązek wydania przewiduje przepis prawa. Jest to zatem szczególna postać odpowiedzialności za tzw. bezprawie normatywne.

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, w szczególności nie podano na czym polega szkoda, w jaki sposób ustalono jej wartość na kwotę 70.562.016 zł, wreszcie nie wskazano na powyższe okoliczności żadnych dowodów. Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 roku, I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Z tych też względów powództwo w tym zakresie nie mogło zostać uwzględnione.

Zgodnie z art. 188 Konstytucji właściwym do orzekania o zgodności ustawy z Konstytucją jest Trybunał Konstytucyjny. Przepis art. 193 Konstytucji stanowi, że każdy sąd może przedstawić Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne co do zgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą, jeżeli od odpowiedzi na pytanie prawne zależy rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed sądem. Strona powodowa wnosząc o wystąpienie do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem prawnym powołała się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 grudnia 2014r. sygn. akt K 50/13, w którym Trybunał stwierdził, że „Art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r. poz. 647, 951 i 1445, z 2013 r. poz. 21, 405, 1238, 1446 oraz z 2014 r. poz. 379 i 768) w zakresie, w jakim wyłącza roszczenia właścicieli lub użytkowników wieczystych, których nieruchomości zostały przeznaczone na cel publiczny w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego obowiązującym 31 grudnia 1994 r., jeśli takie przeznaczenie zostało utrzymane w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego uchwalonym pod rządem aktualnie obowiązującej ustawy, jest niezgodny z art. 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz z zasadą sprawiedliwości społecznej wyrażoną w art. 2 Konstytucji.” Strona powodowa nie wskazała, które przepisy ustawowe dotyczące rozpoznawanego roszczenia miałyby zostać zbadane pod kątem ich zgodności z Konstytucją. W tym miejscu wskazać ponownie należy, że warunkiem powstania roszczeń z art. 36 ust. 1 ustawy z 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym jest związek przyczynowy pomiędzy uchwaleniem planu miejscowego bądź

jego zmianą a skutkiem w postaci ograniczenia prawa własności (użytkowania wieczystego), polegającego na uniemożliwieniu lub istotnym ograniczeniu korzystania z nieruchomości, przy czym chodzi o korzystanie faktyczne lub zgodne z dotychczasowym przeznaczeniem, tj. w taki sposób, w jaki właściciel może to potencjalnie czynić w granicach określonych przepisami prawa. Skoro dla nieruchomości objętej żądaniem pozwu obecnie nie obowiązuje plan zagospodarowania przestrzennego to brak jest jednej z przesłanek powstania tego roszczenia, a zatem w rozpoznawanej sprawie zbędne było ewentualne badanie zgodności art. 36 u.p.z.p z Konstytucją.

Przepis art. 84 § 1 k.c. stanowi, że strona, której w razie niekorzystnego dla niej rozstrzygnięcia przysługiwałoby roszczenie względem osoby trzeciej albo przeciwko której osoba trzecia mogłaby wystąpić z roszczeniem, może zawiadomić taką osobę o toczącym się procesie i wezwać ją do wzięcia w nim udziału. Artykuł 84 § 2 k.c. przewiduje, że przypozwanie następuje w formie pisma procesowego, w którym musi być podana przyczyna wezwania, tj. wskazana zależność interesu prawnego osoby trzeciej od korzystnego rozstrzygnięcia toczącej się sprawy dla strony przypozywającej. Ponadto we wnoszonym piśmie procesowym musi być podany stan sprawy w sposób umożliwiający przypozywanemu zorientowanie się nie tylko w przedmiocie toczącego się postępowania, ale i w jego przebiegu i stanie zaawansowania. Sąd postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 28 grudnia 2016r.r. oddalił żądanie powódki o zawiadomienie wyżej wymienionego o toczącym się procesie (...) (...) Sp. z o. o.” spółkę komandytową z siedzibą w Z.. Sąd co prawda nie bada merytorycznie wniosku strony o przypozwanie, a jedynie niezwłocznie doręcza osobie przez nią wskazanej pismo procesowe zawierające przypozwanie, zaś decyzja o wstąpieniu do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego należy wyłącznie do osoby przypozwanej, jednakże według orzecznictwa niewykonanie przez sąd obowiązku przypozwania może być podstawą skutecznego zarzutu apelacyjnego jedynie w razie niewyjaśnienia przez sąd wszystkich istotnych okoliczności faktycznych sprawy, gdyby okazało się, że interwenient uboczny dysponuje dowodami nieznanymi stronom i sądowi (por. wyrok SN z dnia 23 marca 1973r., II CR 68/73, OSPiKA 1973, z. 10, poz. 197; wyrok SA w Poznaniu z dnia 18 kwietnia 2007 r., I ACa 201/07, LEX nr 446233). Postępowanie w rozpoznawanej sprawie toczy się już dłuższy czas. (...) (...) Sp. z o. o.” spółka komandytowa z siedzibą w Z. jako pierwsza wniosła skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. dotyczącą stwierdzenia nieważności uchwały Rady Miasta w Z. z dnia 16 grudnia 2013r. nr (...) (skarga z dnia 10 lutego 2014r. k. 1764 – 1768), zatem od blisko trzech lat zarówno jej, jak i powódce znany był stan faktyczny dotyczący stwierdzenia nieważności tej uchwały. Wniosek o przypozwanie złożony w załączniku do protokołu rozprawy w dniu 28 grudnia 2016r., a więc na końcowym etapie procesu, zmierzał jedynie do przedłużenia procesu, zaś strona powodowa nie wskazała zależność interesu prawnego tego podmiotu od korzystnego rozstrzygnięcia toczącej się sprawy dla strony przypozywającej.

Mając powyższe ustalenia i rozważania na względzie orzeczono jak w sentencji.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. i oraz § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013r. poz. 490). Pełnomocnicy pozwanej w niniejszej sprawie sporządzili szereg pism procesowych oraz brali udział we wszystkich rozprawach, w tym jednej przed Sądem w Warszawie. Zatem nakład pracy pełnomocników reprezentujących pozwaną, a także ich zaangażowanie w wyjaśnienie sprawy uzasadniało zasądzenie na rzecz mocodawcy kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości stawki minimalnej, tj. w kwocie 14.400 zł. Ponadto zasądzone koszty procesu obejmują wydatki jakie pozwana poniosła na opinie biegłych, tj. kwotę 8.663,13 zł – łącznie 23.063,13 zł.

Powódka była zwolniona od kosztów sądowych w zakresie opłat sądowych powyżej kwoty 25.000 zł. Łączne koszty opinii biegłych wyniosły 29.007,53 zł. Na poczet opinii biegłych powódka wpłaciła kwotę 10.000 zł. Na podstawie art. 83 ust. 2 w związku z art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005r. (tekst jednolity z 2014r. poz. 1025 z późniejszymi zmianami) należało pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Gliwicach kwotę 10.344,40 zł obejmującą wydatki na opinie biegłych pokryte z funduszu Skarbu Państwa.

Gliwice, dnia 30 stycznia 2017r. SSO Katarzyna Banko